Ч. 26. Четвер 18 (5) лютого 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Масові арештованя в Празї. — Фальшиві вісти. — До ситуациї. — Положене в Сербії.

З Праги доносять: Оногди по полудни президент тутешного суду карного скликав президияльних референтів і поручив їм, аби вчера о годині 8 рано ставили ся в бюрі. Коли прибули, президент заявив їм, що мають бути переведені домові ревізиї у ческих народних социялістів. Утворено отже 20 комісий, кожда зложена з судиї слїдчого, урядника прокураториї державної і двох детективів. Ревізиї переведено також у послів Кльофача, Хоца, Удржаля і Слями, у многих редакторів і у адвоката Гіцмана. В часї ревізиї найдено дуже богато писем, відозв, листів і т. ин. Всьо то віддано до бюра начальництва прокураториї, де цїлий вчерашний день переглядано той материял. Як кажуть, по тих ревізиях послїдують численні арештованя. Після одної вісти, ревізиї ті велів перевести праский суд, після иншої мали они відбути ся на приказ міністерства справ внутрішних. Слїдство веде ся о злочин ворохобні, образи маєстату і о провину завязуваня тайних товариств. Після ческих часописий глядано головно тих, що підбурюють до борби з Нїмцями, до бойкотованя нїмецких товарів, але з другої сторони кажуть, що розходить ся також о викрите провідників демонстраций противавстрийских в користь Сербії. Справа та викликала в цїлім місті велике вражінє.

Як ми вже вчера доносили, ширять угорскі часописи вісти, немов би залога австрийских моніторів на Дунаю і дунаєва фльотиля приготована в той спосіб, щоби могла до чотирох годин виплисти. Супротив того кореспонденцийне бюро подає на основі вістий з міродатних кругів, що та вість в тім видї неправдива, бо дунаєві монітори від початку жовтня уоружені, отже всї вояки находять ся на покладі з виїмком одного офіцира з кождого монітора, котрі зістали відкомандовані до Полї, аби образували ся на фахових курсах. Инші зміни на дунаєвих кораблях лучили ся лише о стільки, що призначено двох офіцирів до будованих саме тепер в Лїнци патрульних лодок. Впрочім на двох моніторах переводять ся тепер виміна кітлів, так, що о приготовленю цїлої дунаєвої фльотилї не може бути бесїди.

Виконаний комітет поступового словінського сторонництва осудив на засїданю в Цилї поступоване нар. нїмецких сторонництв, що спричинили замкнене сесиї і перешкодили ухваленю важних законів з области суспільної і економічної. Новому кабінетови виповідають они як найострійший опір і домагають ся парляментарного кабінету, в котрім був би і заступник полудневих Славян, як також скорого скликаня парляменту.

На засїданю конституцийної анкети для Босни і Герцеґовини відчитано заяву Музулман, що виясняє їх становище в поодиноких точках. Більшу часть засїданя занялиаради над справою горожаньских прав, що мають бути запоручені конституциєю. На слїдуюче засїдане покликано ще нових участників. Радикальні Серби не явили ся, прочі Серби беруть участь.

В Сербії настала кабінетова криза. Кабінет Велїміровича захитаний, а як уступить, то на его місце прийде кабінет старорадикала Пасіча. Кризу спричинило те, що скупштина не ухвалила нових кредитів на воєнні цїли, яких домагав ся міністер війни Живкович. Скупштина не ухвалила, бо найшла ся в нїй більшість приклонників мира, а Живкович подав ся до димісиї.

Димісия улюбленого Сербами Живковича і послїдні алярмуючі вісти про воєнні наміри

Нічні їздцї з Руссельвіль.

З нїмецкого — Ґеруа Геристорфа.

I.

Несподїванка, яку міс Гетті Десмонд придумала свому батькови, удала ся як найлїпше, однако вражінє єї несподїваного повороту до дому не цїлком відповідало єї ожиданю. Она була цїла переповнена радостию стрічи з вітцем підчас страшенно довгої подорожи зелїзницею з Бостону до Кентуки і аж утомила ся, уявляючи собі безнастанно радістне здивоване єї улюбленого тата, коли він так несподївано стрітить по півторарічній розлуцї свою улюблену і дуже учену донечку.

Ще перед вісьмома днями писав він їй, що уважає лїпшим, аби она ферії провела у одної заприязненої родини в Саратозї і не приїздила до дому перед різдвяними сьвятами і хоч она задля великої туги за домом рішила ся вже тодї не послухати ради вітця, то однако написала єму, що годить ся на его раду, аби лиш ще більше відчути радість несподїванки. Дрожачи з радістного ожиданя, висїла з поїзду на стациї в Руссельвіль і обіцявши найменому візникови щедру нагороду, спонукала его до як найбільшого поспіху. Їхала до Ню Фелїсияни, великої тютюнової плянтациї свою батька.

Коли легкий візок задержав ся перед хорошим подібним до віллї домом, сидів пан Ровленд Л. Десмонд лише в сорочцї, як раз при снїданю на широкій веранді, а бистрим очам Гетті видавало ся, що бачать дійстно на его опаленім, незарослім лици ту щасливу усьмішку, на яку она цїлу дорогу так тїшила ся. Але коли відтак на сходах веранди, куди він вийшов єї на стрічу, кинула ся з радістним окликом в его рамена, не проявило ся в острих, майже твердих чертах плянтатора тютюну ніяке живійше чувство — а вже найменше чувство радости. Противно, струнка Гетті, котрої ріст мало що уступав великаньскому ростови єї вітця, замітила навіть, що лице єї улюбленого батенька нїколи не було поважнїйше, строжше і загадочнїйше, як саме в тій так горячо ожиданій нею хвили.

Правда, не зробив їй ніякого докору задля єї непослуху. Упривилейоване становище женьского пола в Сполучених Державах веде за собою то, що навіть дуже молодим дівчатам полишають родичі свободу і независимість, якою они не тїшать ся в ніякім иншім краю, а впрочім мр. Десмонд не мав навички тратити богато слів на річи, яких не можна було змінити.

Легкі Геттіні клунки, в котрих було найбільше приборів до гри в тенніс, занесла муриньска служниця до комнати, візник одержав обіцяну єму княжу нагороду і повернувша домів дочка, сьміючи ся і впевнюючи, що кентуский воздух додав їй великого апетиту, засїла до заставленого їдою стола. Появила ся друга служниця, несучи на хороших скляних мисочках сьвіжий мід, а мр. Десмонд був на стілько уважливий, що кинув лише що закурене величезне цїгаро через поруче веранди.

Кусаючи своїми білими зубками сьвіжо упечену і ще теплу булку, глядїла Гетті за відходячою дівчиною, а коли та відійшла, так, що не могла вже чути, що говорить ся, спитала:

— Що то є, тату, що я бачу тепер тут в Ню Фелїсияні самі чужі лица? — Чейже наша добра стара Поллї не слаба?

— Она вже відійшла від нас.

— Відійшла? — О! — Ви відправили єї по пятнайцятьлїтній вірній службі?

— Я єї не відправляв. — Перед трема місяцями она сама тайно покинула службу

Гетті була здивована.

— Того була би я по нїй не сподївала ся. А Брайджет?

— Она ще кілька тижднів перед тим щезла одного дня рано.

— Чи то можливо? Боже, але чому? Чейже їм нїгде на сьвітї не могло би бути лїпше як тут.

Десмонд здвигнув плечима.

— Видко они инакше думали. Впрочім мусиш приготовити ся на всілякі инші зміни. Крім напів слїпої і кривої Пеґлї, котрій утеча далась би добре в знаки, не найдеш ні між службою ні між робітниками на цїлій фермі ні одного знакомого лиця. Привязане і вірність не мають в тій хвили ніякого значіня в нашім Кентуки.

Зачудоване Гетті було таке велике, що майже відобрало їй охоту до їди. Она знала,

Австриї змінили ситуацию в Білгороді і — як послідні телєґрами доносить — воєнна партия бере верх.

Чи буде війна, чи ні, годі на певно сказати, бо про неї рішать европейскі держави; Австрия на власну руку не зробить ні одного кроку. Що найбільше, Австрия приготовить ся до війни. На се вказують вісти, що спільні делєґациї, котрі зберуть ся ще перед Великоднем, мають ухвалити 270 мілїонів на воєнні цїли монархії.

Новинки.

Львів, дня 17-го лютого 1909.

— **Іменованя.** П. Управитель міністерства віроісповідань і просьвіти іменував звичайного професора львівскої політехніки, дра Станислава Анчица, членом комісиї екзамінацийної для II іспиту державного з будови машин в тімже заведеню. — П. Намістник іменував підофіцира рах. арт., Івана Перонїка, канцелїстом Намістництва.

— **Почетну грамоту** вручено мин. пятниці дня 12 с. м. від Тов. ім. Котляревского проф. Іляриеви Огоновскому. В помешканю проф. Огоновского явили ся того дня делеґати др Студиньский, п. Алекс. Пісецкий і п. Богдан Вахнянин, а перший з них промовив сердечно до проф. Огоновского, піднесячи єго заслуги на становиску голови товариства ім. Котляревского, єго тиху, запопадливу працю біля шкільних підручників та єго батьківскі відносини до ґімназияльної молодїжи. По промові дра Студиньского вручено проф. Огоновскому елєґантно викінчену теку з відповідною адресою. Почетний член Тов—а ім. Котляревского подякував сердечно делєґатам за слова признаня, а відтак завела ся розмова про потреби наших народних товариств.

— **Тов. ім. Петра Могили** подає до відомости, що уряджує в Перемишли ряд викладів. Перший відчит дра Ів. Раковского під заголовком: "Тайна житя в природі" відбув ся дня 7 лютого. Слїдуючі виклади в місяци лютім відбудуть ся в слїдуючім порядку: Дня 21. проф. Вол. Дикий: „Архітектура у Греків і Римлян“, 28 проф. Олег. Целевич: „Народні рухи на Україні в XVIII столїтю“. Виклади відбувають ся в сали "Народного Дому", початок точно о год. 5½ по пол. Вступ: стояче місце 10 с., крісла 20 сот. Слїдуючі відчити на місяць март оповістить ся пізнїйше.

— **Зі станиславівскої епархії.** О. Іван Гордїєвский, парох Шманьковець іменований ґреміяльним крилошанином станиславівскої капітули, парохом при катедральній церкві в Станиславові та референтом і радником єписк. Консисториї. — Розписано конкурс на Шманьківцї, скальского деканата, з реченцем до 1 марта с. р.

— **Дрібні вісти.** Ставропиґійский інститут постановив відновити Успеньску церков коштом кількох сот тис. кор. Плян іконостаса і внутрішних мальовил предложив вже артист-маляр Йосиф Білий, а решту пляну викінчує артист-маляр Макаревич.— Загальні збори філії „Просьвіти в Товмачи відбудуть ся дня 22 с. м. о 1 год. по полудни в домі читальні „Просьвіти“. — На зелїзници Львів Яворів і Борки вел.-Грималів здержано рух з причини заметелї. Нинї межи Борками а Скалатом превернено рух, але межи Скалатом а Грималовом рух все ще здержаний. — На ул. Зеленій арештовано вчера коня-волоцюгу і відставлено до комісарияту. Бідачиско волочив ся улицями і не умів сказати, до кого належить. — П. Фрідльова згубила коло костела сьв. Анни портмонетку, в котрій було 300 кор. — Анна Люба, жена зарібника Данила Любого, зголосила ся на поліциї з просьбою, щоби єї взяли в свою опіку, бо єї „любий“ [illegible] ся від довшого часу, а вернувши домів єє бє і знущає ся над нею. — У Винниках під Львовом померла Анна Зґарбова, властителька реальности, проживши 102 лїт.

— **Огні.** Вчера вечером вибух огонь в Тустановичах коло Борислава в закопі ч. 7 належачім до берлїньского товариства і згорів цїлий закін даючий доси на добу 12 цистерн кипячки. З людий нїхто не потерпів нічого. — В містї Акапулько в Мехіку вибух оногди огонь в театрі Фльорес, як зачувати, підчас представленя, і згоріло 300 людий. Крім того згоріло ще 8 сусїдних будинків. Після нинїшних вістий з Мехіка видобуто доси з під згарищ театру 200 трупів спалених на вуголь.

— **Сенсацийний процес,** кидаючий ярко сьвітло на відносини в Росиї і на діяльність тамошної поліциї і т. зв. охрани, розпочав ся вчера в Кракові. На лаві обжалованих засїли редактор социялїстичної ґазети „Naprzód“ Еміль Гекер (мойсеєв. віроісп.) літ 33, обжалований о обиду чести панею Яніною (Іванною) з Клецанів Боровскою, слухачкою медицини на краківскім университетї а женою др. Мариана Боровского, концепіста намістництва зі Львова. Згадана ґазета назвала п. Боровску аґенткою російскої „охрани“, котрій служила за 75 рублїв місячно. Обжалований редактор обіцяв ся вести доказ правди а на сьвідків покликано з Парижа Бурцева, редактора російскої часописи „Билое“ і Михайла Бакая, котрий колись служив також в охрані, але опісля пристав до російских революціоністів і здемаскував російского тайного аґента Азева.

Всячина
для науки і забави.

— **Про ґіхт і ліки від него.** (Після проф. дра Е. Штадельманна, др. Будде і др.)

Назва „ґіхт“ єсть первістно німецка, але нині вже досить загально уживана і в инших мовах. Нема здаєсь ні найменшого сумніву, що у нас ся хороба називала ся з давен давна „гостець“ так само, як і подібна до неї, звана инакше „ревматизмом“. Межи обома тими хоробами ще до недавна не роблено майже ніякої ріжниці, тому була для них і одна назва. Тепер однак знає ся, що се дві зовсім ріжні хороби і длятого кожда з них мусить мати свою окрему назву.

Ґіхт єсть то хороба, котрої причиною стаєсь хоробливa обміна творив в нашім тілї. Що се значить, побачимо пізнїйше. Єсть то дуже стара хороба, бо єї знали вже за римских часів, а римский учений Сенека розповідає, що ся хороба зачала прокидати ся у Римлян внаслідок розпустного житя, яке настало було в часах послідних римских цісарів. Може й длятого був давнїйше ще більше як тепер такий погляд, що ґіхт то хороба богачів, котрі добре їдять і пють та уживають всїляких розкоший. Нині однак знає ся, що тота хороба прокидає ся також і у бідного робучого люду, у людий, котрі не мають анї средств анї нагоди до розкішного та розпустного житя. Можна нераз бачити, що ґіхт чіпає ся людий, котрі жиють зовсім празально і скромно і не лиш нічого собі не позваляють, але ще й стають ся справедшними постниками а противно обминає таких, що люблять добре попоїсти і випити та всего уживати. Відтак знає ся також, що ґіхт єсть дідичною хоробою, бо що найменше половина недужих на ґіхт каже, що вже їх родичі, їх діди нездужали від ґіхту. Ґіхт бере ся чоловіка звичайно аж в пізнїйшім віцї, найчастїйше в сорокових лїтах або й пізнїйше в старости, рідко в молодшім віцї. Мужчини хорують на ґіхт далеко частїйше як женщини, а то мабуть длятого, що звана мужчин і частїйше уживанє алькольних напитків спричиняє у них скорше хоробливу обміну творив.

Звичайний ґіхт дає ся відчувати в суставах і приходить або безпосередно або заповідає ся наперед тим, що чоловік тратить апетит, єго зачинає млоїти, він чує ся здутим, дістає корчів в литках а часами і малої горячки. Тоті хоробливі прояви тягнуть ся довший час перед самою хоробою аж відтак нагло приходить і сама хороба і то дивним дивом майже правильно в ночи або досьвіта. Недужий спить, аж нараз будить ся від дуже сильного болю у суставі одного з великих пальців в нозі. (Від того, що ґіхт виступає найчастїйше в нозі, то єго в такім случаю називають грецкою назвою „подаґра“ себ то „хороба ноги“). Сустав зараз опухає, шкіра на нім робить ся червона і горяча а жили в сім місци набігають кровю. Біль чує ся такий, як би щось пекло і кололо та рвало. За найменшим рухом або потиснєнем недужий відчуває страшенний біль. До того прилучає ся ще горячка і дрож і так тягне ся біль аж до рана а відтак попускає, теплота тїла (горячка) зменшає ся, наступає легкий піт і недужому через день лекше. На другу ніч атак повтаряє ся і так хороба тота може з тими змінами тягнути ся пів тиждня, тиждень або й півтора недїлї. Болї тоті не бувають що ночи однакові, лиш раз менші, раз більші. Коли опухнене сустава попустить, то й болї попустять а чим сильнїйший біль вхопить відразу, тим борше попускає. Звичайно гадають тодї люди, що то був легкий ревматизм суставів і уступив ся. Однак ся хороба не кінчить ся майже нїколи одним нападом; по тиждни, по місяци або кількох а навіть і по роках хороба вертає назад і особливо з весни або в осени зачинає докучати.

Ґіхт, як вже сказано, починає ся болями у великім пальци одної або другої ноги (подаґра), але так само може нападати і инші сустави н. пр. в руцї (хіраґра), в колїні (ґона-

---

що в службі єї вітця треба було лиш виповнювати свої обовязки, а все при єго великім почутю справедливости найти повне єго вдоволенє. Отже то певно не була єго вина, що в короткім часї єї неприсутности всї єго покинули, навіть ті, котрі від дитинства немов би належали до інвентаря Нової Фелїсияни. Якийсь злий дух мусїв сюди загостити і она не була би правдивою Десмондівною, аби на гадку о тім не відчути біль і невдоволенє.

Навіть найбільше синьокровні аристократи Европи не могли бути гордїйші на свій рід, як були Десмонди з Нової Фелїсияни на своїх предків. Они мали й причину до того, бо могли виводити історию своєї родини аж від полковника Буна, „великого кентукійця“, котрий осїв як перший поселенець в замешкалім тоді ще самими Індиянами краю і придбав свому імени безсмертну славу безнастанними розпучливими борбами з червоношкірцями. Далеко навкруги не богато було таких, котрі могли би виказати ся таким шляхотством і всї, котрі знали Ровлянда М. Десмонда, знали, що кров єго геройского предка в слїдуючих поколїнях зовсім не погіршила ся.

Десмонди жили в тім гордім пересьвідченю, що кожда пядь землї, на котрій сиділи, мусїла бути виборена їх батьками з нараженєм їх власного житя і тому любила єї зі всїм, що она видавала живого чи неживого, і любили так горячо і ніжно, як лиш найбільше загорілий аґрарнєць може любити свою батьківщину.

Гетті була взагалї горда на мнимі особливші прикмети своїх тїснїйших співгорожан і в Бестині, де глядїли з деяким легковаженєм на „поліцуків“ з Кентуки, вела дуже часто горячі спори в обороні своєї улюбленої вітчини. Що тепер отже мусїла почути з уст власного вітця таке тверде слово, було їй дуже прикро і она була би певно зажадала оправданя єго острого осуду, коли би в тій хвили несподівана подія не була звернула єї увагу в инший бік.

На широкій дорозі, котрою она сама приїхала перед пів годиною, появив ся легкий візок, фаетон запряжений жвавим конем, а сокoлині очи молодої дївчини вже здалека пізнавали стрункого, елєґантного молодого чоловіка, що ним поводив.

— Чи то не Черльс Гавстон, тату? — спитала живо. — Як він добре виглядає! І як хорошо з єго сторони, що він саме нинї нас відвідує! Отже між тими всїми новими лицями маю хоч одно менї не чуже.

Коли би єї увага в тій хвили не була обернена виключно на гостя, то була би мусїла замітити, що отець зовсім не подїляв єї радости з нового гостя. Бо мр. Ровлянд Десмонд глядїв тепер просто страшно перед себе і зовсїм против своєї привички випив душком повну склянку „тодді“ (пуншу), заки поволи підвів ся, аби вийти до сходів веранди напротив гостя, котрий віддав „ґрумови“ (наймитови) поводи і ступав горі сходами.

(Дальше буде).

ґра), суглоби лопаткові. Часом в тих місцях, де частійше давав ся ґіхт відчувати, лишають ся більше або менше визначні сліди; суглоби грубіють і хоч може вже не так болять, то не можуть свобідно і легко порушати ся; наші люди кажуть тоді звичайно: „єго або єї покорчило“. Ґузи корчеві роблять ся й на инших місцях тіла, приміром на усї а для знатока лікаря суть они характеристичним знаком. В тих ґузах знаходить ся білава або жовтава крейдовата маса, а коли такий ґуз иноді пропукне ся, особливо на пальцях, то робить ся боляк, котрий не так то дуже й болить, але не хоче гоїти ся а з него заєдно випливає тота маса. — Оттак проявляє ся звичайний ґіхт.

Але може бути ще й незвичайний або внутрішний ґіхт, котрий поправді єсть наслідком звичайного. Крім в суглобах проявляє ся тоді ґіхт також у всіляких слизних оболонах, особливо в жолудку. Чоловік не може нічого стравити, і до ґіхту прилучає ся тоді хороба жолудкова. Ґіхт може кинути ся також на кишки а недужий дістає тоді слабшого або сильнійшого катару кишок. Так само може ґіхт кинути ся на слизниці проводів віддихових і спричинити катари тих проводів. Розпізнанє того рода недуги єсть для-того навіть для лікаря дуже трудне. Найчастійша і найнебезпечнійша недуга внаслідок ґіхту буває запаленє нирок; дальше можуть з ґіхту прийти хороби серця, звапненє жил, котре спричиняє скоропостижну смерть а також і запаленя легких. Наконець треба ще й то згадати, що у людий нездужаючих від ґіхту прокидають ся часто на тілї мокрі або й сухі лишаї, котрі дуже сверблять а у старших людий ґіхтові ґузи роблять ся на мязах та на сухих жилах

(Конець буде).

— **Найкоротша історня 19-го століття.** Девятнайцяте століте переймило від 18-го коня а передало 20-му льокомотиву, біцикль і самоїзд. Оно застало серп і косу а полишило машину до кошеня; одержало ручну друкарску прасу а передало за то ротаційну машину друкарску; переймило ручний рисунок і мальованє пензлем а передало свому наслідникови літоґрафію, фотоґрафію і трибарвний друк. Оно одержало ручний ткацкий варстат а полишило прядільню і ткацку машину; переймило вітриловий корабель а полишило великий поспішний пароплав; одержало оптичний телеґраф а полишило електричний кабель, що сполучає моря і цілеччину, телеґраф без дроту і телефон. Девятнайцяте століте переймило старий чорний порох а полишило бездимний і страшенні творива вибухові. Оно одержало лоєву сьвічку а полишило електричне сьвітло; одержало ґальванічний стовп а полишило машину динамо; переймило кріси (рушниці з кременем) а передало скорострільне оружиє; застало звичайне сьвітло а полишило лучі Рентґена і Бекереля. А що передасть 20 те століте свому наслідникови?

— **Дивний родовід.** Один дуже докучливий літерат спитав одного разу славного француского повістеписателя Дюма (Dumas), котрий виводив свій рід від мурина: Правда, що ваш родовід дуже дивний, що ви квадрон? (Діти білого з муринкою звуть ся мулятами, білого з мулятком терцеронами а діти білого з терцеронкою — квадронами).

— Так мені здає ся — відповів Дюма.

— А ваш тато?

— Був мулят.

— А ваш дідо?

— Мурин — відповів Дюма спокійно.

— А позвольте, що я вас ще спитаю, хто був ваш прадід?

— Малпа, мій пане — сказав на то Дюма.

— Алеж, пане Дюма, ви собі жартуєте; преці то не може бути.

— Аби-сте знали, що малпа — відповів Дюма зовсім спокійно — бо мій родовід єсть дійстно дивний, він зачинає ся там, де ваш кінчить ся.

— **Не удало ся.**

Пані дому: Но, сим разом приймила я досить стару і погану кухарку, котра вже певно не буде мату „нареченого“. Нині має стати на службу.

Донька: Мамо, она вже прийшла.... як раз чотирох жовнірів внесло єї куфер.

— **Умів порадити.**

В одвім ваґоні на зелізници їхали дві пані і стали сварити ся з собою о вікно. Наконець крикнула одна до кондуктора: Отворіть вікно, бо я задушу ся. — На то заверещала друга: Не отвирайте, бо мене шляґ трафить.— Кондуктор бідачиско став як дурний і не знав, що має робити. Аж відозвав ся один з подорожних і так порадив: Отворіть вікно, а тоді одну шляґ трафить; відтак замкніть, то друга задушить ся і будемо мати спокій.

Телеґрами.

Відень 17 лютого. Король болгарский Фердинанд в переїзді з Кобурґа прибув тут і задержить ся імовірно день або два.

Льондон 17 лютого. В палаті льордів підчас розправи над адресою, міністри справ заграничних і кольоній піднесли сердечність візити королівскої пари в Берлині і висказали надію, що візита тота буде мати додатне значінє під взглядом взаімних відносин обох держав.

Петербург 17 лютого. Посли з ґрупи трудовиків постановили порушити справу розслідженя стану ума посла Пуришкевича ґуберніским урядом лікарским. Коли єго признають за нормального, трудовики зажадають виданя єго з думи.

Константинопіль 17 лютого. Міністром скарбу іменований старший книговодець в міністерстві скарбу, Ріфаат.

Константинопіль 17 лютого. Часописи доносять, що вчерашна рада міністрів займала ся буджетом, котрий виказує у видатках 30,157.506 тур. фунт. а в доходах 26,575.664 фунт. а крім того надзвичайні видатки в сумі 13,732.829 фунт. „Tanin“ висказує надію, що палата зредукує недобір і розділить надзвичайні видатки на два або три роки.

Константинопіль 17 лютого. В розмові з представителем Jeni Gazeta висказав вел. везир Кіяміль надію, що наради в справі змін в протоколі австро-угорскім будуть нині закінчені.

Вашінґтон 17 лютого. Палата репрезентантів приняла закон, силою котрого всі кораблї причалюючі до американьских портів мають бути заосмотрені приладами телеґрафу без дрота. Хто би того закона не держав ся, буде караний вязницею до 1 року або грошевою карою до 3000 долярів.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 16 лютого.

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	11·30	до	11·60
Жито	9·30	до	9·60
Овес	7·50	до	7·80
Ячмінь пашний	7·30	до	7·60
Ячмінь броварний	7·60	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	9·—	до	12·—
Вика	7·60	до	8.20
Бобик	7·40	до	7·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	80·—
Тимотка	24·—	до	30·—

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50* 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*

„ Ряшева: 1·10.

„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·03 **2·15,** 5·40, 10·30*.

„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·46, **2·00,** 5·15, 10·12*.

„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **9·05,** 5·57, 9·30*.

„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.

„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.

„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.

„ Яворова: 8·26, 5·00.

„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.

„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·45 11·00*.

„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.

„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.

„ Ряшева: 3·30.

„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.

„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·08, **2·31,** 8·08*, 11·32*.

„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·32,** 10·38*.

„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.

„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.

„ Яворова: 6·58, 6·30*.

„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.

„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.

„ Перемишля, Хирова: 4·00.

„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.

„ Бельця: 11·05.

„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 31/7): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·16 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада (Телефона ч. 527).